

ikke ser, hvor farlig ogsaa den Lærdom, som han her opstiller, er? Det maatte jo kunne give Politimesteren Ret til at forbyde mange Møders Afholdelse; thi han vil da kunne sige: Hvis jeg spørger Dig, saa indrømmer Du ikke, at det, som Du vil sige, er ulovligt, grundlovsstridigt eller usædeligt, men det, som Du vil sige, naar Du faar Lov til at holde Mødet, vil alligevel blive det, og derfor forbyder jeg Dig at holde Mødet. Dersom en Politimester havde fuld Tillid til det ærede Medlems Ræsonnement, saa vilde han tro sig berettiget til at sige: Seg veed, at Du vil komme med noget Ulovligt, og derfor faar Du ikke Lov til at holde Mødet; men det ærede Medlem leder Politimestrene paa Glatis; thi dersom de følge ham, ville de ofte komme galt fra det (Afbrydelse). Sa, det kan gjerne være, at Politimestrene forstaa ham, det tvivler jeg ikke om; De har forrigeret dem saa ofte, at de vistnok forstaa Dem. Seg skal nu overfor den høitærede Minister — thi jeg tror virkelig ikke, at det kan forsvares overfor det høie Thing, at jeg opholder mig længere ved den ærede sidste Tale — udtale, at han misforstod en Uttring af mig. Da den høitærede Minister nemlig udtalte, at med Hensyn til hvad Justitsministeren har sagt i 1856, og hvad han har sagt nu, havde Forholdene maasse forandret sig en hel Del siden, sagde jeg: Hør! Dette Hør misforstod den høitærede Minister, thi jeg mente, at han som Minister havde forandret sig ganske overordentlig fra, hvad Justitsministeren var i 1856; det var den Forandring, som var foregaaet hos ham, som jeg troede, at han sigtede til ved at antyde disse Forandringer, og jeg sagde da: Hør! fordi jeg fuldstændig kunde gaa ind paa denne Anskuelse. Den høitærede Minister mente, at det dog kunde være muligt, at det ikke kunde have været saa længe, inden den Bedkommende kunde have faaet en Dom. Seg skal nu atter her spørge den høitærede Minister: Hvorfor skulde den Bedkommende, naar han fik et Forbud imod at holde Mødet, stræbe efter at faae en Dom for, at han maatte holde dette Møde? Seg tror, at den høitærede Minister vil give mig Ret i, at med det Slags Folk gaar det saaledes, at naar Mødet er forbudt, gaar den Bedkommende til det næste Sogn, og siger da: Seg vilde have talt for Alle og Enhver, men det blev mig forbudt, og han vil da derved vinde Propolyter for sine Meninger i langt større Mængde end ved et offentligt Møde. Han gaar mere i Smug, end naar han maa holde Mødet offentligt, men derved paavirker han mere den Enkelte og fanger langt snarere de enkelte ubefæstede Gemytter, end dersom han havde faaet Lov til at holde et offentligt Møde. Han kan derfor maafke endda i sit stille Sind være glad ved, at disse Møder ere bleune forbudte, thi det har givet ham Styrke og Ansæelse overfor mange Mænd omkring i Landet,

som han ellers i og for sig ikke vilde have havt Indvirkning paa. Den høitærede Minister mente, at Agtelsen og Disciplinen overfor Embedsmændene begyndte at komme i Aftagen. Seg skal nu sige, at dette slet ikke er min Erfaring, men det kunde jo være, at dette var Tilfældet fra Ministeriets Side. Vi se jo, hvorledes man nu begynder at give Embedsmændene Tilrettevisninger uden først at forhøre dem, og man maa jo saaledes virkelig tro, at Disciplinen er i Fare, og at der maa gribes til energiske Forholdsregler, hvilket jo ogsaa stadfæstes ved, at det er den høitærede Justitsministers Mening, at der maa gøres noget Kraftigt og Uvovligt. Men naar den høitærede Minister nu siger, at denne „vigtige Begivenhed“, som er passeret i Nakkov, har han virkelig ikke kjendt, saa er det ganske mærkeligt, at den høitærede Minister saa godt kjender en anden Begivenhed, nemlig med Hensyn til, hvad en Mand 1½ Mil fra Nakkov kommer til at sige i en Skaaltale, og det en fuldstændig loyal og kongeligstindet Skaaltale. Sa, det staar jo i Nakkov Avis — det er igjen netop Nakkov — naar der staar Noget i Nakkov Avis om en saadan Tale, kjender Regjeringen det lige strax, og saa griber Ministeren ind; men naar der i samme Nakkov Avis er Tale om Politimesterens Forbud, saa veed den høitærede Minister ikke Noget derom. Det er ganske mærkeligt saaledes at se Regjeringens kjende Uviserne mangen Gang meget nyte, medens den i andre Tilfælde og under andre Omstændigheder ikke kjender dem. Det er Ulykken for os Andre, thi det viser sig saa tidt, at Ministrene kjende Noget og ikke Andet, og det, de saa kjende. . . . Der er ogsaa en anden Mærkelighed, jeg vil slaa fast. Vi have en Erklæring fra den høitærede Justitsminister om, at det ikke er ham bekendt, at Lands-, Over- samt Hof- og Stadsretten i Kjøbenhavn i en Dom har udtalt, at Politidirektøren har gjort Noget, der ikke lader sig forene med Grundloven, og for saa vidt godt kan siges at være lovstridigt. Dette kjender Justitsministeren ikke, uagtet det er en Dom, der er overgaaet Politidirektøren i Kjøbenhavn! Sa, saa er det ikke saa underligt, at han ikke veed, hvad Politimesteren i Nakkov gjør! Seg kan saa overmaade godt forstaa, at, naar den høitærede Justitsminister er saa ubekjendt med Thing, der ligge ham saa nær som dette, han da er fuldstændig ubekjendt med saa meget Andet. Men jeg skal, som sagt, ikke videre uddrede mig over dette, som der kunde være meget at sige om, men jeg skal indskrænke mig til at levere til den høitærede Formand et Forslag til en motiveret Dagsorden, som Forespørgerne ønske at foreslaa Folkethinget.

Formanden: Den indleverede Paastand paa Overgang til den næste Sag paa Dagsordenen lyder saaledes: „Det Folkethinget udtaler, at det ikke kan erkjende, at de i Forespørgslen om-